

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XVI. Parabolæ. Benidictio parvulorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

EPITOME
ME VI-
TAE
CHRISTI
ANN.
XXXIII.

Maria
prefer-
tur.

4.
Luc. 13.
Mulierē
contractā
sanat
Christus.

Judaei
i-
serum ca-
lumniā
obiciunt
de Sabba-
to.

5.
Luc. 14.

non est tibi curae, quod soror mea reliquit me solam ministrare? dic ergo illi, ut me adjuvet. Et respondens dixit illi Dominus: Martha, Martha sollicita es, & turbaris erga plurima. Porro unum est necessarium: Maria optimam partem elegit, quae non auferetur ab ea.

Erat autem Iesus docens in Synagoga, Sabbatis. Et ecce mulier, quae habebat spiritum infirmitatis annis decem & octo: & erat inclinata, nec omnino poterat sursum respicere. Quam cum videret Iesus, vocavit eam ad se, & ait illi: Mulier, dimissa es ab infirmitate tua. Et imposuit illi manus, & confestim erecta est, & glorificabat Deum. Respondens autem Archisynagogus, indignans quia Sabbato curasset Iesus. Dicebat turbae: Sex dies sunt in quibus oportet operari: in his ergo venite, & curamini, & non in die Sabbati. Respondens autem ad illum Dominus, dixit: Hypocritae, unusquisque vestrum Sabbato non solvit bovem suum aut asinum à praeseptio, & ducit ad aquam? Hanc autem filiam Abraham, quam alligavit satanas, ecce decem & octo annis, non oportuit solvi à vinculo isto die Sabbati? Et cum haec diceret, erubescabant omnes adversarii eius: & omnis populus gaudebat in univertis quae gloriosè fiebant ab eo.

Et factum est, cum intraret Iesus in domum cuiusdam princi-

pis Pharisaeorum Sabbato manducare panem, & ipsi observabant eum. Et ecce homo quidam hydropicus erant ante illum. Et respondens Iesus dixit ad Legisperitos & Pharisaeos, dicens: Siliet Sabbato curare? At illi tacerunt. Ipsi verò apprehensum sanavit eum, ac dimisit. Et respondens ad illos, dixit: Cujus vestrum atinus aut bos in puteum cadet, & non continuo extrahet illum die Sabbati? Et non poterant ad haec respondere illi. Dicebat autem & ad Invitados parabolam, intendens quomodo primos accubitus eligerent, dicens ad illos: Cum invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne fortè honoratior te lit invitatus ab illo; & veniens is, qui te & illum vocavit, dicat tibi: Da huic locum: & tunc incipias cum rubore novissimum locum tenere: sed cum vocatus fueris, vade, recumbe in novissimo loco: ut, cum venerit qui te invitavit, dicat tibi: Amice, ascende superius. Tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus: quia omnis qui se exaltat, humiliabitur: & qui se humiliat, exaltabitur.

Hydropi-
cum sa-
nat in
Sabbato.

Probat il-
licite fi-
ri, ex ip-
si iudeo-
rum sen-
tu.

Parabola
de invita-
tione, &
locum al-
torem am-
bientium.

CAPUT XVI.

Parabola. Bened. Etio parvulorum.

1. Iesu proponit parabolam de ove & drachma perditis.
2. De filio prodigo.
3. Loquitur item de divite epulone, & de Lazaro mendico.
4. Et de Phariseo atque Publicano.
5. Manus etiā parvulus impanens benedicit eum.

ERANT

CRISTO-
MA VI-
TAE
CHRISTY
ANN.
XXXII.
LUC. 15.

Jesus con-
vionatur
peccato-
ribus per
parabo-
las.
Parabola
de ove
perdita
& in hu-
meru pa-
stori re-
pugn.

Parabola
de drach-
ma per-
dita &
reperita.

2.
Parabola
de filio
prodigo.

ERANT autem appropinquan-
tes ei Publicani & peccato-
res, ut audirent illum. Et mur-
murabant Pharisei & Scribae,
dicentes: Quia hic peccatores re-
cipit, & manducat cum illis. Et
ait ad illos parabolam istam, di-
cens: Quis ex vobis homo qui
habet centum oves: & si perdidit
unam ex illis, nonne dimittit
nonaginta novem in deserto, &
vadit ad illam quae perierat, do-
nec inveniat eam? Et cum inve-
nerit eam, imponit in humeros
suos gaudens: & veniens domum
convocat amicos & vicinos, di-
cens illis: Congratulamini mihi,
quia inveni ovem meam quae per-
ierat. Dico vobis, quod ita gau-
dium erit in caelo super uno pec-
catore poenitentiam agente, qua
super nonaginta novem justis,
qui non indigent poenitentia.
Aut quae mulier habens drach-
mas decem, si perdiderit drach-
mam unam, nonne accendit lu-
cernam, & everrit domum, &
quaerit diligenter, donec inveniat
eam? Et cum invenerit, convo-
cat amicas & vicinas, dicens: Co-
gratulamini mihi, quia inveni
drachmam quam perdideram? Ita
dico vobis, gaudium erit coram
Angelis Dei super uno peccatore
poenitentiam agente. Ait autem:
Homo quidam habuit duos fi-
lios: & dixit adolescentior ex il-
lis patri: Pater, da mihi portio-
nem substantiae quae me contin-
git. Et divisit illis substantiam.
Et post non multos dies, congre-

gatis omnibus, adolescentior fi-
lius peregre profectus est in regio-
nem longinquam, & ibi dissipavit
substantiam suam vivendo
luxuriose. Et postquam omnia
consummasset, facta est fames va-
lida in regione illa, & ipse coepit
egere. Et abiit, & adhaesit uni ci-
vium regionis illius. Et misit il-
lum in villam suam, ut pasceret
porcos. Et cupiebat implere ven-
trem suum de siliquis, quas porci
manducabant: & nemo illi da-
bat. In se autem reversus, dixit:
Quanti mercenarii in domo pa-
tris mei abundant panibus, ego
autem hic fame pereor! Surgam,
& ibo ad patrem meum, & dicam
ei: Pater, peccavi in caelum, & co-
ram te: jam non sum dignus vo-
cari filius tuus; fac me sicut unum
de mercenariis tuis. Et surgens
venit ad patrem suum. Cum au-
tem adhuc longe esset, vidit il-
lum pater ipsius, & misericordia
motus est, & accurrens cecidit su-
per collum ejus, & osculatus est
eum. Dixitque ei filius: Pater,
peccavi in caelum, & coram te:
jam non sum dignus vocari filius
tuus. Dixit autem pater ad ser-
vos suos: Citò, proferte stolam
primam, & induite illum, & date
annulum in manum ejus, & cal-
ceamenta in pedes ejus; & addu-
cite vitulum saginatum, & occi-
dite, & manducemus, & epule-
mur: quia hic filius meus mor-
tuus erat, & revixit; perierat,
& inventus est.

Et ait Jesus: Homo quidam e-

Reverto
proficis-
citur.

Dissipa-
vit in bonis
pascis
porcos.

Propensio
redire ad
patrem.

A quo
misericor-
diter suff-
cipitur.

Proficit
& convia-
tio solen-
ni ex-
hilata
tura.

EPITO-
DE VI-
TAB
CHRISTI
ANN.
XXXIII.

3.
Luc. 16.
Historia
divitiu
epulonū,
& Laza-
ri mendi-
ci.

Mendi-
ci in si-
nu Abra-
he, dives
in infer-
no.

Nullum
refrige-
rium in
inferno.

rat dives, qui induebatur purpurā & bysso, & epulabatur quotidie splendide. Et erat quidam mendicus, nomine Lazarus, qui jacebat ad januam ejus, ulceribus plenus, cupiens saturari de micis quæ cadebant de mensa divitis, & nemo illi dabat: sed & canes veniebant, & lingeabant ulcera ejus. Factum est autem ut moreretur mendicus, & portaretur ab Angelis in sinum Abrahamæ. Mortuus est autem & dives, & sepultus est in inferno. Elevans autem oculos suos, cum esset in tormentis, vidit Abraham à longè, & Lazarum in sinu ejus: & ipse clamans dixit: Pater Abraham, miserere mei, & mitte Lazarum, ut intingat extremum digiti sui in aquam, ut refrigeret linguam meam, quia crucior hac flamma. Et dixit illi Abraham: Fili, recordare quia recepisti bona in vita tua, & Lazarus similiter mala: nunc autem hic consolatur, tu verò cruciaris: & in his omnibus, inter nos & vos chaos magnum firmatum est, ut hi, qui volunt hinc transire ad vos, non possint, neque inde huc transmeare. Et ait: Rogo ergo te pater, ut mittas eum in domum patris mei: habeo enim quinque fratres, ut testetur illis, ne & ipsi veniant in hunc locum tormentorum. Et ait illi Abraham: Habent Moysen & Prophetas, audiant illos. At ille dixit: Non, pater Abraham: sed si quis ex mortuis ierit ad eos, poenitentiam agent. Ait autem illi:

Si Moysen & Prophetas non audiunt, neque si quis ex mortuis resurrexerit, credent.

Dixit autem & ad quosdam, qui in se confidebant tamquam justi, & aspernabantur ceteros, parabolam istam, dicens: Duo homines ascenderunt in templū ut orarent: unus Phariseus, & alter Publicanus. Phariseus stans, hæc apud se orabat: Deus, gratias ago tibi, quia non sum sicut ceteri hominum, raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic publicanus. Iejuno bis in Sabbato, decimas do omnium quæ possideo. Et publicanus à longè stans, nolebat nec oculos ad cælum levare, sed percutiebat pectus suum, dicens: Deus propitius esto mihi peccatori. Dico vobis, descendit hic justificatus in domum suā ab illo: quia omnis qui se exaltat, humiliabitur; & qui se humiliat, exaltabitur.

Et offerebant illi parvulos, ut tangeret illos. Discipuli autem comminabantur offerentibus. Quos cum videret Iesus, indignè tulit, & ait illis: Sinite parvulos venire ad me, & ne prohibueritis eos: talium est enim regnum Dei. Amen dico vobis: Quisquis non receperit regnum Dei velut parvulus, non intrabit in illud. Et complexans eos, & imponens manus super illos, benedicebat eos.

4.
Luc. 11.
Parabola
Pharisæi
arrogan-
ti, & hu-
milu Pub-
licani.

Oratio
superbi.

Oratio
humili-
ti.

Judicium
Christi.

5.
Marc. 11.
Parvuli
benedic-
tione
manu
imponen-
tium
nocentis
in exem-
plum pro-
ponit.